

SKAPELSE OG GJENSKAPELSE

Av Per Henrik Gullfoss

Er det bare meg, eller er det virkelig slik at samfunnets bedøvelsesmidler blir sterkere og sterkere? Er det bare meg som savner en annen verden, full av levende mennesker, fylt av myter, magi og det som virkelig betyr noe?

Det er en underlig verden, og underlige tider. Noen ganger faller jeg ned i komatiske tilstander. Bedøvet av den ytre verdensnakkegrep. Noen ganger er det alt den krever og alle regninger som skal betales. Andre ganger føles det som om de følelsesmessige føttene mine synker ned i en sump av kjedsommelig, umagisk og flat virkelighet. Ytre virkelighet.

Var aviser og blader og tv en gang noe som gjerne ville informere og oppdra og berike oss?? Mens det i dag nesten utelukkende dreier seg om underholdning??

Er det bare meg, eller er det virkelig slik at samfunnets bedøvelsesmidler blir sterkere og sterkere? Spiser vi mer og mer valium, ser vi mer og mer på meningsløs underholdning. Var aviser og blader og tv en gang noe som gjerne ville informere og oppdra og berike oss?? Mens det i dag nesten utelukkende dreier seg om underholdning?? Er det flere enn meg som blir kvalme av reportere som med gravrøst står og spør hva folk føler, når deres sønn, venn, nabo på syv år akkurat er drept av en flokk hunder. Som om noen undrer seg over hva de kommer til å si. Beregnbare svar på beregnbare spørsmål, så vi seere kan forferdes, føle med-lidenhet, være glad for at det ikke er oss&ldots;eller rett og slett kun underholdes ved å føle at vi lever gjennom andre... i smerte... Eller glede.

Er det slik at tomheten er blitt større, så bedøvelsesmidlet må være sterkere. Og smerten ved å våkne til denne indre tomheten så stor, at det å våkne ofte føles som altfor smertefullt? Er det bare meg som savner en annen verden, full av levende mennesker, fylt av myter, magi og det som virkelig betyr noe. Jeg ser alle de vakre menneskene rundt meg, og elsker de, og føler dyp mening ved deres eksistens og glede over at de finnes i mitt liv. Og samtidig er det denne komatiske tilstanden av bedøvelse. Som om det ikke er krefter til å rive seg løs, og gjøre alt det som kan gjenskape mitt eget liv.

Kanskje er det ett av de aller viktigste tingene å gjøre... å lære å gjenskape seg selv. Men hvordan, i en verden som helst vil lulle oss inn i en selvtilfreds tilstand av apatisk aktivitet. Så mange gjør ting, for å fylle tiden og holde tomrommet i sitt indre borte. Og når tomrommet truer med å sluke en, så finnes det alltid en t.v. en sjokolade, en sigarettpakke, en valium, litt alkohol, eller noe annet å bedøve seg på. Å så lett det er å bedøve seg. Så lett å flyte med inn i den grå sonen, hvor smerten ikke lever så sterkt, den grå sonen av å bli underholdt. Den grå sonen, hvor mytene og bildene og magien brukes til å trekke oss dypere inn i søvnen, vekk fra oss selv og den virkelige magien. På engelsk heter det creation og re-creation. På norsk er det oversatt til skapelse og ferie. Vi er skapt, universet er skapt, men vi er også skapere, som ubønhørlig gjenskaper vårt eget univers. Som dårlige kopimaskiner har vi en tendens til å gjenskape den samme virkeligheten, helt til selve livsboken blir uklar, utflytende og uleselig. Det er dette de fysiske cellene gjør! Vi eldes fordi cellene hele tiden kopierer seg selv, og jo flere ganger det skjer, jo mindre kraftfulle og livfulle blir cellene. Dette kalles alderdom. Men vår sjel er ikke en fysisk celle. Vår sjel er en del av den evige skapende ånd. Det er underlig at re-creation på norsk kalles ferie. Å gjenskape seg selv er med andre ord å ta fri. Er det bare meg som har denne lengselen etter å reise et annet sted? Å oppleve en annen verden, hvor jeg kan gjenskapes og oppdage meg selv på nytt. Ett annet land, eller ett møte med alvenes verden, eller utenomjordiske skapninger.

Vi blir det vi spiser, også av informasjon og bilder. Og de fleste av oss spiser bilder og tanker og drømmer gjennom t.v. ruta. Vår tids kanskje sterkeste og farligste narkotika.

Bare gi meg noe med myter og magi og eventyr, og jeg skal leve og puste og danse og gjenskape meg selv og verden. Bare gi meg noe annet enn denne kjedelige materialistiske fysiske fikserte, pengegriske, suksesshungrige verden fylt med gale maktmennesker som gjør sitt beste for å ta i fra oss evnen til å skape en annen virkelighet enn den som de utøver sine meningsløse aktiviteter i. Det er underlig at de fleste mennesker, i hvert fall i Norge, har stort behov for å være nyttige, og føler seg usle og elendige hvis de er unyttige. Så de jobber og tjener penger og holder samfunnsmaskineriet i gang, mens de betaler for seg på trikken og smiler tappert på vei til sitt arbeid. Jeg vil så gjerne! Vil så forferdelig gjerne være glad og levende og kjærlighetsfull og kreativ og leve et rikt og spennende og meningsfylt liv. Men noen ganger er det så vanskelig å dra seg selv opp etter hårene. Det er som om verden er konstruert som en felle. Komme da kubåna ropes det fra alle gatehjørner. Komme så skal du få bedøvelse og underholdning og hvis du er riktig flink så skal vi beundre deg og få deg til å føle deg viktig. Ikke bare nyttig, men også viktig? Hurra. Hvis du er flink og dyktig så vil du også få ditt eget t.v. show en gang (sitat fra Dorte Skappels livsmotto). Er det bare meg som føler at de som mener og uttaler seg og tenker og tror ute i det offentlige rom, er de som kan underholde, men ikke har noe dypere forståelse eller innsikt. Er det slik at den eneste formen for filosofisk tankegang som har innhold og brodd, er ironien og evnen til å gjøre narr av det som faktisk er ganske idiotisk. Vi blir det vi spiser, også av informasjon og bilder. Og de

fleste av oss spiser bilder og tanker og drømmer gjennom t.v. ruta. Vår tids kanskje sterkeste og farligste narkotika. Vanedannende og bedøvende som intet annet tidligere i historien. Og uha..så farlig. Fordi det gir oss ferdige fantasier. Så alt vi trenger å gjøre er å arbeide og spise og sove. Det farligste er antagelig ikke at samfunnet tenker for deg. Det aller farligste er når du lar samfunnet og de som styrer drømme for deg??? For når noen har tatt drømmene og fantasien og forestillingsevnen fra deg, så har de låst din sjel inne i et lite trangt bur og kastet nøkkelen.

**Hvordan er det med dere, kjære medreisere. Er dere slitne?
Eller sprudler dere av overskudd?**

Men jeg strever, det skal jeg ha. Jeg leste en gang en bok som het "life was never ment to be a struggle". Det klang som søt musikk i mine ører. Men for å ta en omvei. Livet er kanskje nettopp ment å være en utfordring. En søken etter å bestige indre tinder og dykke ned på ukjente dyp, fulle av store tolvarmede blekksprutmonstre! Vi er her antagelig for å lære det vi ikke mestrer fra før, og det må jo kreve noe. Og det jeg kjemper med er å klare å gjenskape meg selv, og slik gjenskape verden. Jeg faller som sagt ofte ned i koma, men iblant så reiser jeg meg, og skriver en artikkel som denne her, eller gjør noe helt annet. Jeg vrir meg løs fra alle tilbudene om bedøvelse og kjemper for å finne en flyt av skapende kraft å strømme på. Og i noen timer, dager, eller uker er jeg der. Levende og sterk. Men så faller jeg ned i fristelsen. Er det dette som menes med at djevelen frister? At jeg lar meg lede av min egen svakhet, ja faktisk ønsker å synke ned i underholdningens bedøvende verden. At jeg er så sliten av å prøve å være i live, at jeg ønsker å få hvile i kravløs underholdning og sjelelig bedøvelse for en stund? Av og til forstår jeg det hele så klart. Å ikke kjempe betyr ikke å "ikke kjempe". Det betyr å være komfortabel med å kjempe. Det betyr å bare være og la det du gjør strømme ut av din væren. Da er det selvfølgelig ingen kamp, selv når du kjemper. Men jeg glemmer, i bedøvelsens tåkerus, som strekker sine fangarmer mot meg fra gatehjørnene.

Så jeg prøver å gjenskape meg selv. Å gjenskape verden, slik at den hele tiden kan være ny og uoppdaget. Å oppdage eventyret gang på gang på gang, istedenfor å stå fast i den forstenede skogen på 10 året. JEG BLIR SÅ SLITEN AV ALL MOTSTAND. Av alle ting som nesten blir noe av. Er det slik å ville gjenskape, å prøve og prøve å få til noe og sjelden lykkes. Fordi det er så mye vanskeligere å skape noe nytt, enn å repetere det gamle! Eller er jeg bare negativ og ser ikke verdens herligheter fra riktig synsvinkel. Hvordan er det med dere, kjære medreisere. Er dere slitne? Eller sprudler dere av overskudd? Eller veksler det, som hos meg mellom følelsen av tyngde, tomhet og inspirasjon. Men jeg prøver, det er den velsignelse jeg gir meg selv. Jeg feiler og kommer til kort og prøver sikkert ikke så hardt som jeg kan. Men jeg prøver. Av og til tenker jeg på de som virkelig har det vanskelig, hvordan de orker å holde

ut og gå videre og prøve. Når jeg, som egentlig er forskånet fra så mye, kan føle det så tungt. Da tenker jeg på alle de som prøver og prøver å våkne og være levende og tilstede i denne underlig underholdningsbedøvede verden. Og jeg blir glad. Jeg fylles med glede og beundring med tanken på alle dere som prøver. Som har mot og styrke og kraft til å være der ute i verden og prøve. Som har mot til å se på deres egen tomhet, og ikke faller sammen av tyngden i den. Da fylles jeg med en jublende følelse av glede over menneskets styrke. Kraften i dets sjel og håpet stiger opp i meg og det danser ett sted i mitt indre. For når jeg ser dere og føler dere og kjenner dere i meg selv, så vet jeg at alt er mulig. Martin Luther King sa en gang&ldots; jeg har en drøm&ldots; Og det at han sa det, og at dere på samme måte har drømmer og vilje og mot til å prøve de ut mot den harde rammen av ytre virkelighet som omgir oss, får meg til å kjenne dypere på min drøm.

Med ett blir jeg mindre ensom, og tomheten rykker fire plasser tilbake..og står over ett terningkast. Og jeg vet at vi drømmer sammen. Drømmer om å skape... og gjenskape oss selv og verden... og da vet jeg at jeg lever.

